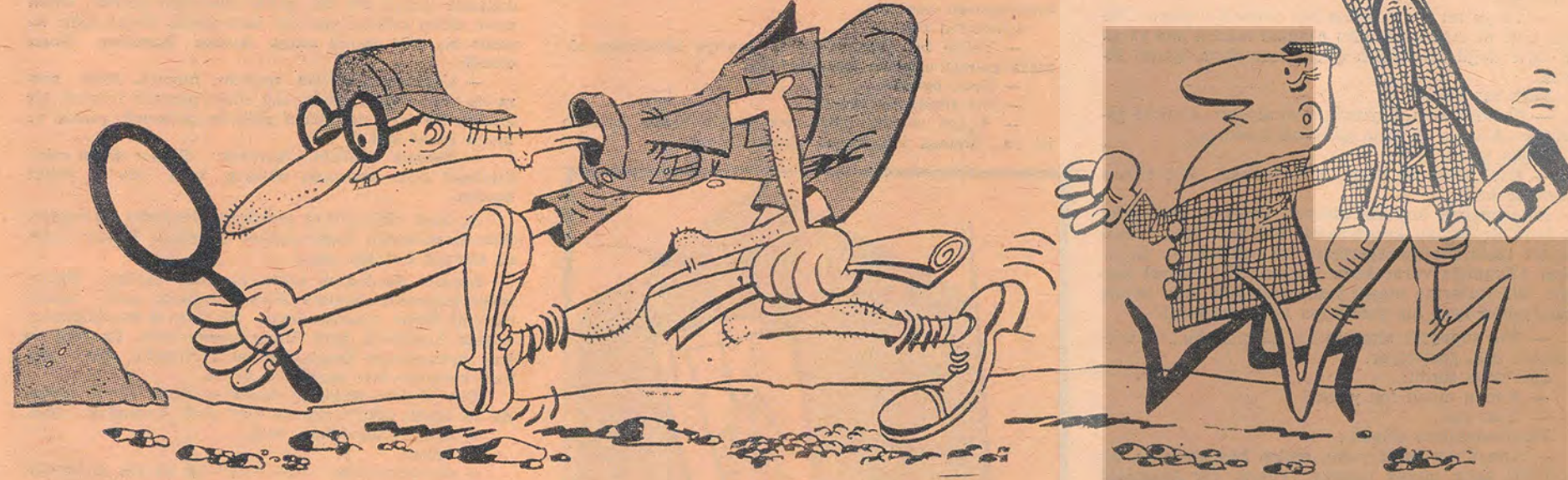

Fıstık yetiştirin!

Rıfat Ilgaz'dan bir hikâye

Yetkili kişi:
«Doğuda açlık var deyip duruyorsunuz ama...» dedi, «gerçekten var mı bakalım?»
Dinleyenlerden biri:
«Biz de inanmıyoruz!» dedi.
«Bu, olsa olsa bir oyundur!»
«Evet oyundur!»
«Farzedin açlık var. Ne demiş atalarımız? Açlık ekmeğin katığıdır... Tok adama siz katık beğenirebilir misiniz hiç... Mübarek ekmeği bile beğenmiyor şu İstanbul tokları... Neden? Aç kalmamışlar da ondan tabii...»
«Kesi uzatma!» gibilerden bir el isareti yaptı yetkili kişi:
«Resmen açlık ne vardır, ne de yoktur. Var demek için de, yok demek için de resmî bir rapora dayanamalısın. Rapor isterim ben rapor! Simdi soruyorum size, raporu kimden alalım? İngilizlerden desem...»
«Evet, İngilizlerden. İngiliz malı sağlam olur, dayanıklı olur İngiliz raporları... Hem de lâstikli olur, nereye çekersen o yana gider...»
«Hayır, İngiliz raporu bize gelmez!»
«Evet, bize gelmez İngilizler rapora da siyaset karıştırırlar. Doğu derken Orta Doğu'ya geçerler, Orta Doğu derken petrole... Açıkçası Araplarla aramıza bozarlar... İyisi mi...»
«Evet, en iyisi Alman raporu.»
«Olmaaz! Almanların elleri çok sıkıdır. Hadi açlık var dediler, ne olacak? Keselerinin ağzını açıp yardım mı edecekler.»
«Etmeyler efendim!»
«Şu halde Amerikan raporu... Amerikanın isteyelim...»
«Yani Amerikan yardımı bu yurdunuz...»
«Evet, öyle...»
«Demek ilk iş olarak Amerika'dan bir heyet isteyeceğiz.»
«Evet, en iyisi beş kişilik bir heyet istemek...»
«Evet ama beş kişilik heyetin kaç malolduğunu hesaphaylın. Bir uzman bize kaç para patlar, bi-

liyor musunuz? Bir Amerikalı diyor yelim bize yarım milyona mal oluyor. Beş tanesi eder iki buçuk milyon.»
«Eh; kaz gelecek yerden ördük esirgenmez.»
«Tamam, oldu bu iş! Posta parasından istifade için bu teklifi Amerikaya aramızdan seçilecek bir heyetin götürmesi münaşip midir?»
«Münasiptir efendim!»
«Çok münaşip.»
Onbeş gün sonra beşlik heyet indi uçaktan. Bir sürü törenden sonra, tercümanlarla vola çıktılar. İncelemelere, daha önemli olduğu için atışkılarında başladılar. Heyet başkanına pertavsızına çıkarmış, bir fıski topağına tutmuştu:
«Van... Tu... Tri...»
Tercüman sordu:
«Ne sayıyorsun Mister?»
«Ne sayacağım, fıskıdaki arpa lar! En sağlam metodumuz budur bizim! Bir fıskıda arpa çok olursa o bölgede açlık yok demektir.»
«Ya arpa yoksa?»
«O zaman müzel... Bu hayvanların nasıl yaşadığına şaşırlı...»
«O halde, şimdiki incelemelerimizden aldığınız sonuçlara göre... Doğuda açlık var mı, yok mu?»
«Duuur, acele yok... Bir de manda terslerine bakalım!»
3 gün süreyle manda tersi arandığı halde ne mandaya, ne de tersine rastlandı. Mandalar çoktan kesilmiş, icabına bakılmıştı. Dördüncü günü huduttan kaçmış bir mandanın tersi bulundu.
Heyet başkanı hemen meziire sine sarıldı, çapını, yarı çapını ölçtü, bir çöple kahlığını da buldu. Rakamları birbirine vurdu. Üç bölüp, birini aldıktan sonra:
«Vandirful, diye bağırıldı, fevka ladel. Mandalarınız refah için del Bir Amerikalı manda da ancak sizinkinin iki mislini yiyecektir. Yani bu demektir ki...»
İkinci uzman:
«Mandalarınız yarı yarıyı tok!» diye lafı tamamladı.
Üçüncü uzman:

«O halde durum normaldir, dedi...»
Yetkili kişi:
«Aman mister, nasıl olur? Bizim mandalarımız da, ineklerimiz de, sözüm meclisten dışarı eşeklerimiz de tilm açtır. Onitimizdeki tezeğin sahibi olan mandanız değil. Göçmendir o... Tersinden de belli... İşte.»
Baş uzman:
«Bu iş bitti, dedi, bir de köylününü görelim.»
Köy kahvesine girdiler. Tercümanların durumu anlattılar ama kimsenin kılı bile kıpırdamıyor, mel, mel yüzlerine bakıyorlardı.
Heyet başkanı, oturanlardan birine İngilizce sordu:
«Ne yedin bu sabah?»
Tercüman Türkçeye çevirdi:
«Ne yedin bu sabah diyor Amerikalı.»
«Hi?»
«Ne yedin diye soruyorsun!»
«Tunne... Yuh... Yuh...»
«Konuşsana be... Türkçe bilmez misin sen?»
«Ha? Men... Yuh, yuh... nen nizanem!»
Oturan köylülerden biri kalktı yerinden İngilizce olarak:
«Mister» dedi, «biz Türkçe mürke bilmeyiz. Ne istiyorsanız bana sorun.»
Amerikalı şaşkınlıkla:
«İngilizceyi nereden öğrendin?»

«Boston'da hamallık yaptım yıllarca... Memleket dedik, geldik işte...»
«Ne yedin bu sabah?»
«Enginar...»
«Yaaa... Başka?»
«Rosto, Ananas!»
«Bravo, diye bağırıldı Amerikalı, Türkiye bolluk içinde yüzyıvort!»
«Ne bolluğu Mister... Bunlar konserve, Amerikadan gelirken getirmiştin.»
«Bu iş bitti, dedi, bir de köylününü görelim.»
Köy kahvesine girdiler. Tercümanların durumu anlattılar ama kimsenin kılı bile kıpırdamıyor, mel, mel yüzlerine bakıyorlardı.
Heyet başkanı, oturanlardan birine İngilizce sordu:
«Ne yedin bu sabah?»
Tercüman Türkçeye çevirdi:
«Ne yedin bu sabah diyor Amerikalı.»
«Hi?»
«Ne yedin diye soruyorsun!»
«Tunne... Yuh... Yuh...»
«Konuşsana be... Türkçe bilmez misin sen?»
«Ha? Men... Yuh, yuh... nen nizanem!»
Oturan köylülerden biri kalktı yerinden İngilizce olarak:
«Mister» dedi, «biz Türkçe mürke bilmeyiz. Ne istiyorsanız bana sorun.»
Amerikalı şaşkınlıkla:
«İngilizceyi nereden öğrendin?»

unutmayın, memleket, millet vazifesidir bu... Toprak ne kadar verimsiz görünürse yardım o kadar fazla olur!»
Yetkilinin emirleri kaşı göz a-rasında yerine getirildi.
Beşlik heyet, bir konserve kutusu Doğu toprağıyla uğurlandıktan altı ay sonra, postadan koskoca bir paket çıktı. Doğu toprağı beklenen raporuyla bu...
«Tastamam sekiz yüz sayfalık bir rapor... Söyle bir özet vardı ilk sayfasında raporun...»
«Mandalarımızın, Amerikan mandasından aşağı kalmadığı görülmüştü. Beygirlerimizin koyun ve ineklerimizden, ne yediği, dolayısıyla nasıl yaşayabildikleri hakkında kesin bir bilgi edinilememiştir.»
Toprağına gelince: yapılan incelemelerde, toprağıımızın % 20 si kireç, % 25 i kil, % 55 i kumdur. Kil ve kireç yüzdesine göre kum yüzdesi fazla olduğundan bol bol fıstık yetiştirmeniz önerile tavsiye olunur

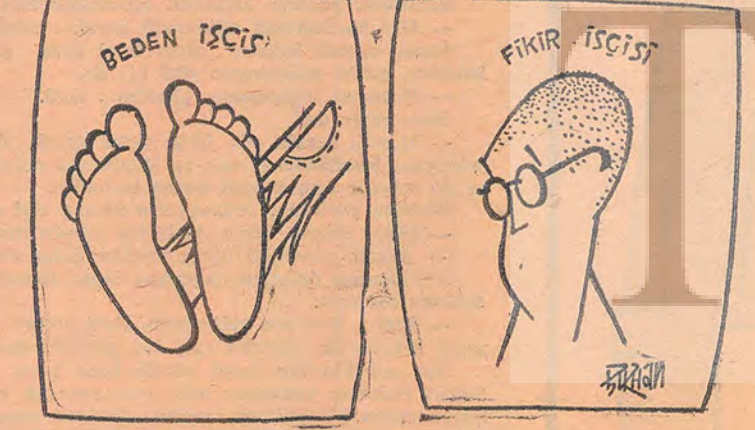
Bize Gelen Yayınlar

DELİ DUMRUL — Ölüm ve ask üstüne destan-oyun. Yazan: Suat Taşer — Dost Yayınları — 82 sayfa, 3 lira.
Dede Korkud Destanının bir hikâyesinden oyun yapılmıştır.
FAŞİZM — Faşizmin doğuşunu ve uygulanmalarını anlatan önemli bir kitap — Yazarlar: Dr. Murat Sarica ve Rona Aybay — İzlem Yayınları — 80 sayfa, 200 Krs.

TÜRKÜN ATEŞLE İMTHANI — Yazan: Halide Edip Adıvar — Çan Yayınları — 312 sayfa, 10 lira.
AÇ HARMAN — Yazan: M. Başaran — İzlem Yayınları — 80 sayfa, 200 Krs.

NEDEN KÖY ENSTİTÜLERİ: Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı Yayınlarından — Yazan: Şerif Tekben — Köy Enstitüleri konusunda önemli bir kitap — 46 sayfa, 150 Krs.

DERGİLER
TARİHTE BUGÜN — Tarihi Olaylar Ansiklopedisi — Kurtuluş Yayınları — Bu haftalık derginin ilk sayısı çıkmıştır — 32 sayfa, 150 Krs.
HAMİSİ — Trabzon Cemiyetinden Yetişenler Cemiyetinin fikir ve san'at dergisi — Fiyatı: 150 Krs.
YENİ FIRAT — Aylık san'at ve fikir dergisinin ilk sayısı çıkmıştır — Fiyatı: 100 Krs.

YALINAYAK - BAŞKABAK

Başlıca yazarı:
AZİZ NESİN
SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ:
MERAI NESİN
Yönetim yeri: Çagağloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok.
No. 12 — İSTANBUL
Telefon: 22 58 04

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ
2 Temmuz 1962
Yıl: 1, Sayı: 22
İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır.

ABONE: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık abone 25 liradır. Derginin uçakla gönderilmesi isteniyorsa, ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir.
İLAN: Beş sütun üzerlerinde her sütunun santimi 15 liradır.
50 KURUŞ
Gepmiş sayılar 75 kuruştur.

Zübüüüük

Marko paşa Zübük

TT KAGNI GÖLGESİNDE YÜRÜR DE KENDİ GÖLGEM SANIRIMIS NE SAĞCIYIZ NE SOLCU FUTBOLCUYUZ FUTBOLCU

Zübük polgıramını açıkladı

Yapıcı muhalefete geçen Zübükler ilk iş olarak kovalisyonu yıkacaklar, sonra kendi başlarını yiyecekler

GAYSERİ (Gayseri gülü buldu riyyo) —
Otuzdörtü çok ileri görüşlü olduğu bilinen Zübük, henüz ilân edilmemiş bulunan hükümet programını siddetle tenkit ederek, kendisine hiç bir şey sormayan gazetecilere şöyle demiştir: «Öyle polgıram olmaz! Pilişsiz, polgıramsız iş görüyorlar. Biz, şimdi içimizdeki çatlakları ve aramızda ki nifakları onarıp saflarımızı sıklaştıracağız ve tam bir cephe halinde yapıcı muhalefete geçeceğiz.»

Bir muhabirin «Ne yapacaksınız?» diye sormasına sinirlenen Zübük: «Sen hangi gazetedensin?» diye bağırarak muhabirini Zübük muhabiri olduğunu öğrenince Celâ'lenerek «Adımı Zübüğe çıkartıp namımı pislettiniz. Sizin kökünüzün haricini ve ecnebiye de olduğunuz bize malum. Biz bu saltanat tahtına bir daha cılıfsızca emeklenmek istemiyoruz. Biz, şimdi dedikten sonra, yapıcı muhalefete gideceğiz.»

«Bizler her zaman yapıcı, yani imarcıyız. Şimdi de imarcı muhalefet olacağız. Arkadaşlarımız grup grup ayrılarak ilmi şekilde çalışacaklardır. Muhalefetimiz ilmi olacaktır. İlim kollarımız daha şimdiden çalışmalarına başlamış ve hükümetin polgıramını tenkit etmiştir.»

Bir gazetecinin «İlan edilmemiş programı nasıl tenkit ediyorsunuz?» sorusuna Zübük: «Ederiz, çünkü ilmi çalışıyoruz. Kabahat bizim mi, etselerdi. Onlar ilân etmediler diye biz tenkid vazifemizi yerine getirmeyecek miyiz? İlan edilmemiş bir polgıramı herkes tenkit eder; marifet daha ortada pol-

gıram polgıram yokken onu ilmi şekilde tenkit etmektir.» demiş ve şunları ilâve etmiştir: «Yapıcı muhalefetle, kovalisyonu istismlak edip parasını vermeden yıkacağız, sonra da geçip kendimiz oturacağız.»
Bu sırada, konuşmanın yapıldığı yerde garsonun bir masayı çekmesiyle masa ayasının taş döşemesinde çıkardığı sestten türken Zübük: «Amanım!.. Jet mi yoksa? Gene havada fır dolanıyorlar mı?» diye sormuş, bir küçük çocuğun boşalan kabakçıkırdığı kesekâğıdını patlatması üzerine de çekilip gitmiştir.

TAŞLAMA

«A'dan Z'ye bozuk!» diyen rahmetli Başbakan Dr. Refik Saydam.

Dediği çıkıyor

Yakın tarihimizde, dedikleri tipatıp doğru çıkan üç kişi var: Dr. Refik Saydam, Recep Peker, Dr. Mazhar Osman...
«Başbakan Refik Saydam «Bizde her şey «A» dan «Z» ye bozuktur!» demişti ki, verdin göğe kadar doğru...»
Başbakan Recep Peker Meclis'te «Bunlar psikopat! demisti ki, dediği çıktı.
Ya Mazhar Osman diyecekse: Başbakan Recep Peker bir ruh hastalığının teşhisini koyarken, Ruh ve sinir hastalıkları uzmanı Dr. Mazhar Osman'ın da Dr. Fahrettin Kerim için bir teşhisi olduğu söylenir. Bilmiyorsanız, bilenenlerden sorup öğrenin...

İşte Dr. F. K. Gökay, profesör, ordinariyüs, parti il başkanı, Belediye reisi, vali, falan filân derken, bakan da oluverdi.
Sunum sırasında artık ne kaldı Mazhar Osman'ın dediği yere iki adım bir şey var, ha gayret!..

Hocası Dr. Mazhar Osman'ın dediği yolda gayret gösteren Dr. F. K. Gökay.

BASYAZI

Acep esbabı nedir?

Zülfü Zülfetinin

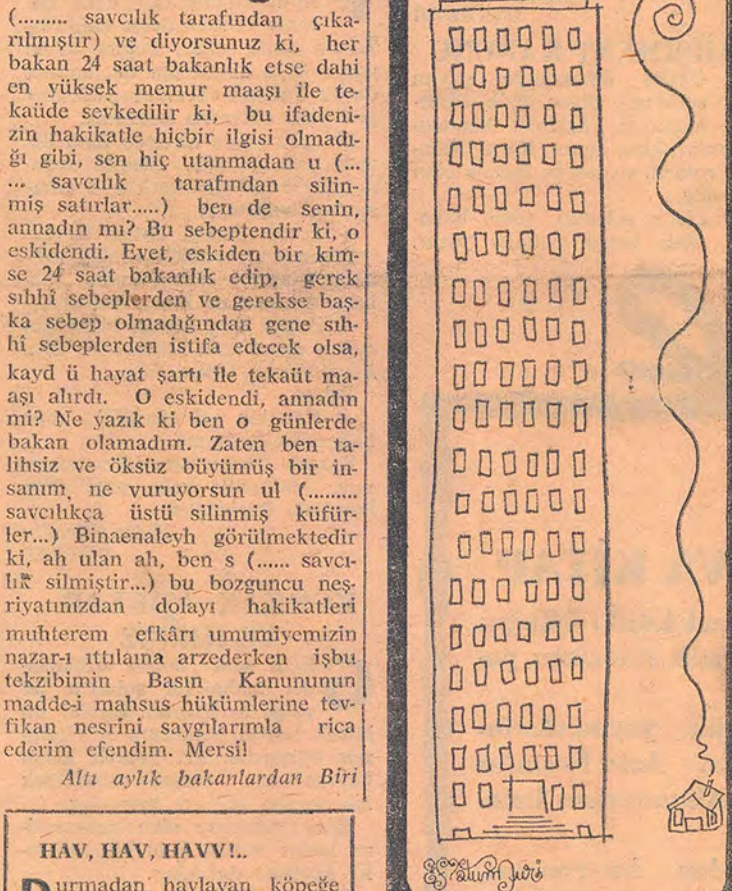
CEMİYET olarak vaziyetimizin gündün güne bozulmakta olduğuna hiç şüphe yoktur. Hakikate hürmetli olan hiç kimse bu vakayî inkâr edemez.
Bir çok acı hakikati müşahade etmekle, maalesef müsbet bir neticeye vasil olamıyoruz. Evet, cemiyetimiz gündün güne bozulmaktadır ve fakat bunun acep esbabı nedir?

Hali hazır bozukluğın herkes kendine göre bir başka türlü tefsir ederek idli mülahazalar dermeyer eylemektedir. Meselâ, bazarlara nazarın bu içtimai bozukluğun sebebi iktisadi olup mesken kırsarı ve umumi helâfırları dülihlisi ucuzlamadıkça düzelmesine de imkân yoktur. Bazarlarına nazarın ise «Orazyon» denen kaymalarla topraklarımızın akarsularla denize girmesi neticesi cemiyet bozulmuştur. Ve yine bazarları ise ormanlarımızı keçiler imha ettükçe bu bozukluk düzelmeyecektir. Bu meydana narenciye cinsinden mahsulatımızı ihraç edemeyiş dahilinde gürümemiz, içtimai bozukluğun başlıca âmilleridir. Daha bunlar gibi pek çok mülahazalar serdedilmektedir.

Bu mülahazalarda birer hakikat payı olmakla beraber, görüldüğü ki, bunlar sebeb-i hakiki olmayıp ancak satıhta kalan bazı komik hadiselerdir.
Evet, bugün hakikaten içtimai nizam bozulmuştur ve fakat acep bunun esbabı nedir? Bize bunun esbabı, insanların gittikçe hadlerini bilmez oluşlarıdır. Her ferd kendi haddini hududunu bilmez ve ona göre hareket etmezdir. Meselâ bir küçük memurun hammi, âmirinin zevcesi gibi ayda bir çift ipek çorap giymeye kalkarsa, e ailenin sırazesi bozulur ve dolayısı ile içtimai nizam altüst olur. Bir küçük memurun hammi, meselâ senede iki gıda muslin çorapla idare edebilmeli, odayının karısı ise senede bir çift pamuk çorabı sırasında yamayıp dikerek iktifa etmelidir.

İSTE her şey buna göre kıyas edilir ve herkes kendi haddini hududunu bilmez içtimai nizam teassüs eder. Eskiden her ferd kendi mevkii ile münasip bir hayat sürmekte idi, şimdi maalesef her şey değişmiştir. Tâ dağ bazarındaki dört hanelik köy evlerinde bile radyo bulunmaktadır. Sâf köylülerimizi bu hayata alıştırmak doğru mudur? Köy düşünleri, şehir düşünlerini geçmiş, gelinlere yüksek öksel iskaripın alınmaya başlanmıştır. Zavalı fakir köylümüz böylece israfı alıştırmıştır. Bunun neticesinde de daima adem-i memnuniyet beyan etmektedir.

ESKİDEN her mevkiden insanın yemek yiyeceği lokantalar ayrı idi. Şimdi ise, herkes kendi hadine bakmadan ve kendi mevkilini düşünmeden otomobile binmektedir. Dolmuş denilen arabalar içtimai nizamı halel getirmiştir. Tramvaya binmesi lâzım gelen insanlar dolmuşa binmeye başlamışlardır. Misaller artırılabilir. Görüldüğü ki, cemiyetin sırazesinden çıkmasında başlıca âmili, insanların hadlerini hududlarını bilmemesi, kendi mevkilerini hesaba katmamasıdır. Üç senede bir keten elbise giymesi iktiza eden ve sovan etmek yemeyi içip eden bir vatandaşa, başkalarına bakarak senede bir kat elbise giymeğe, lokantada yemek yemeğe, hele arada sinemaya gitmeğe de kalkarsa, elbet memleketinde pahallık olur ve içtimai nizam da böylece bozulur.

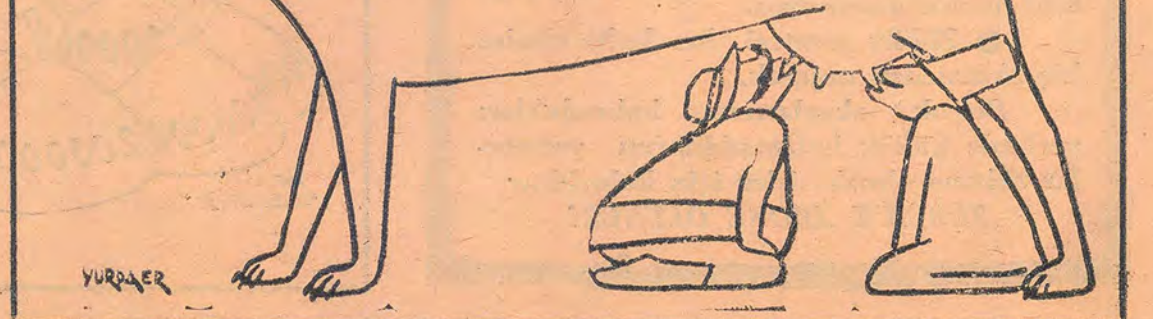

HAV, HAV, HAVV!

Durmadan havlayan köpeğe sormuşlar:
— Neden havlayıp duruyorsun?
— Cesaretimden!
— Pekiyi, gerin neye gidip geliyor?
— Korkumdan!..
— Nasıl olur?
— Eee, köpek kısmı hem korkar, hem havlar!

ZUBUKSPOR

takımı kuruldu. Gelecek sayımızda Zübük - Spor sayfasını kahkahalarla gülererek okuyacaksınız!
ZUBUKSPOR

OKURLARDAN FIKKALAR

Yarışmaya gönderilip de, yarışma koşullarına uymayan yazılar içinde fıkralar da vardır. Bu fıkraların kitellerini yayımlıyor, gönderen okurlarımıza da armağan olarak kitap yolluyoruz. Aşağıdaki fıkraları gönderenlere postayla armağanları yollanmıştır.

TABUTTA Kİ ÇİVİ

HABER köye hemen yayıldı; Memik ağa ölmüştü... Köylüler yirmi senedir neler çekmişlerdi ondan... Al-laha şükür bu günü de görmüşler, artık ondan kurtulmuşlardı. Ölüyü yıkadılar ve camiye yolladılar. Götürlen tabut musalla taşına bırakıldı. Namazdan sonra hoca kalabalığa dönerek sordu: — Memik ağayı nasıl tanırsınız?

Nasıl tanıyacaktı ya? Köyde yirmi senedir her kötülük ondan gelmişti. Hepsini koro halinde, — İyi tanırlar.. dediler. Artık Memik ağayı görebilirlerdi. Köylüler tabuta yaklaşmışlardı ki donakaldılar; tabut salanıyordu. Yavaş yavaş kapak kalktı ve Memik ağanın sesi duyuldu: — Hayrola!.. Ne oluyor yahu? Şaşkın ilk adamlardan biri — Memik ağa, sen öldün! Gir

tabutuna! dedi. — Ulan ölmedim... Ölmedim ben! — Memik ağa yalvarmaya başladı: — Etmeyin uşaklar, ben ölmedim. — Sen öldün... Hortlak!.. Öldürelim!.. Memik ağanın da içine şüphe girmişti. Olmese onu tabuta ko-yarlar mıydı? Muhakkak ölmüş olmalıydı. — Uysal uysal başım salıyarak: — Anladık ben öldüm, dedi, g-riyorum tabuta. Yalnız şu altım-daki çiviği çıkarverin, ardıma batıyor...

Altay Aliyazıcı
USKUDAR

ARSİMENT KANUNU
BUTUN öğrencilere «civan evlâdım» diyen fizik öğret-menimiz, Arşimet kanunu-nu anlattıktan sonra, Mayk Ham-mer romanı okumağa dalmış olan Kemal'e, — Civan evlâdım, söyle baka-yım, dedi, hangi cisimler yüzer,

hangileri yüzmez? Kendini toparlayamayan Kemal yanında oturduğum için, — Ne sordu ulan? diye fısıltı-ya bana sordu. Ben de şaşırıştım, — Yüzenlerle yüzeniyenleri so-ruyor... diye fısıldadım. Öğretmen, Kemal'e, — Söylesene! diye bağırınca büsbütün affallayan Kemal, — Yüzme bilenler yüzer, bilme-yenler yüzmez! deyiverdi.

Bayram Ozen
ANKARA

TOTTEM BEY

FIZIK öğretmenine «Totem» adını takmıştım. Evde ba-bama «Totem derse kaldırdı, Totem şöyle yaptı, Totem böyle yaptı» diye anlatırken da, babam da bu Totem'i «Teoman», «Tekin» gibi yeni adlardan sanmış. Bir gün yolda uzaktan fizik öğ-retmenini görmüş. Benim duru-mumu sorup öğrenmek için arka-sından bağırması: — Totem Becey, Totem Bey!.. Öğretmen, kendisiyle alay e-liyor sanarak aldatılmayınca ba-bam arkasından koşup yetişmiş, — Totem Bey, demiş, bizim ço-cuğun durumunu soracaktım da... Affedersiniz Totem Bey... Totem, — Kendine gel efendi!.. diye bağırmağa başlamış. Babam neye uğradığını şaşır-mış. Sonunda yaka paça olup karakola düşmüşler.

Edip Çiçekçi
YOZGAT

KORKAK AŞIKLAR VE HIRSIZ

GECE saat dokuz sıraların-da, tenha bir sokakta iki gölge ilerliyordu. Bunlar bu kükük şehrın jandarması er okulu-nun öğrencileridir. Yemisz kalan hayvanlarına saman kalbilmek için uygun bir yer arıyorlar. Epey yüksekte olan penceresi-ne kadar saman dolu bir saman-lık görüncce durdular. Biraz aklılla oları, — Eğil de sırtına basıp pence-reden içeri atlayayım, dedi. Arkadaşı hemen sırt verdi. O da çevik bir hareketle onun sırt-na basıp, pencereye uzandı. Zar, zor tutunmaya çalışarak yumuşak samanların üzerine atladı. Birden kendini samanlığın di-binde buldu. Bir de pencereye baktı ki, tepesinde kalmış oraya ulaşmasına imkân yok. Çünkü; sa-manları sadece pencerenin bulun-duğu duvar dibine yığılı, bunla-rın çoğu da onunla birlikte aşağı inmışler. Çaresizlikle karanlıkta kapıya benzer birşey ararken, gitgide yak-laşan ayak sesleri duyarak, bir

ALTIN HOCA YARIŞMASI

Zübük Gazetesi Mizah Hikâyesi yarışması açmıştır. Herkes bu ya-rışmaya katılabilir. ALTIN HOCA yarışması her yıl tekrarlanacaktır. Birinciliği kaza-nan yazara armağan olarak Nasrettin Hoca'nın altından yapılmış çok değerli bir plakasıyla 500 lira ödül verilecektir. İkinciye yine Nasrettin Hoca'nın günışten plakası ile 300 lira, üçüncüye kazanan da 200 lira ödül verilecektir. Ayrıca yirmidinci kadar derece alanlara da birer diploma verilecektir.

YARIŞMAYA KATILMANIN KOŞULLARI:

- 1 — Yarışma yazıları en son 20 Ağustos 1962 gününe kadar gönde-rilmis olmalıdır. Yarışma sonucu 1962 Kasım ayında çıkacak ilk Zübük gazetesinde ilan edilecektir.
- 2 — Yarışmaya gönderilen bütün yazılar incelenir, yayınlanmağa değerli görülenler Zübük'te çıkar ve her çıkan yazının sahibine 50 lira telif hakkı hemen ödenir. İlk elemenden geçip yayınlanmak için sıra-bekleyen yazılar Zübük'te ilan edilir ve yarışmaya katılır.
- 3 — Birden çok yazıyla yarışmaya katılabilirsiniz.
- 4 — İlk elemende seçilen yazıları yargıcılar kurulu «jüri» derecelen-direcektir. Ayrıca birinci seçilecek yazıya oy vermiş olan her okura 5 lira tutarında değerli kitap armağanı edilecektir.
- 5 — Yarışma yazıları başka dülden çevrili olmayacak ve daha önce yayınlanmış olmayacak.
- 6 — Her hikâye 1000 kelimeden geçmeyecek ve daktilo ile kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır. (Çok okunaklı el yazısı da olabilir).

Beklıyoruz, yazılarınızı gönderiniz. İlk elemenden geçen hikâyeler Zübük'te yayınlanmakta ve yazarlarına elişer lira gönderilmektedir.

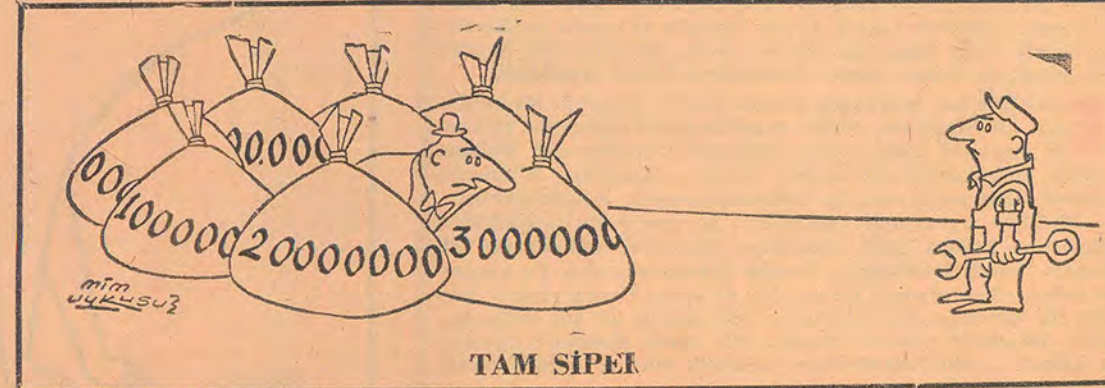

Resimde, ALTIN HOCA plâkası görülmektedir. Yarışmada birinciliği kazancak olan yazara 500 lira ödülle birlikte verilecek olan bu arma-ğan altından yapılmıştır.

köşeye sindi. Önüne tahta ve direk-leri sipir alarak beklerken karşı-dan bir kapı açıldı. Önce elinde gaz lambasıyla bir kadın göründü, arkasından da başçavuş... Bizim zavalının kalbi güm güm atıyor ama neyse ki gelenler duymuyor. Onlar, hazırlanmış olan sofraya kurulu-yor ve kızarmış tavuğu yemeğe başlıyorlar, bir yandan da dil döküyorlar birbirlerine.

Kadın, — Benim en çok neyimi beğ-e-niyorsun diye soruyor. Başçavuş da onun, omuzundaki uzun suşacı ile, çeşmeden su ta-şmasına bayılmış meğer. Ka-dın hemen kalkıp, omuzunda ko-valar varmış gibi ağır ağır, salı-na salına birkaç adım atıyor... Gülüşüp sarılıyorlar.

Aysel Küçükşen
EYUP

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

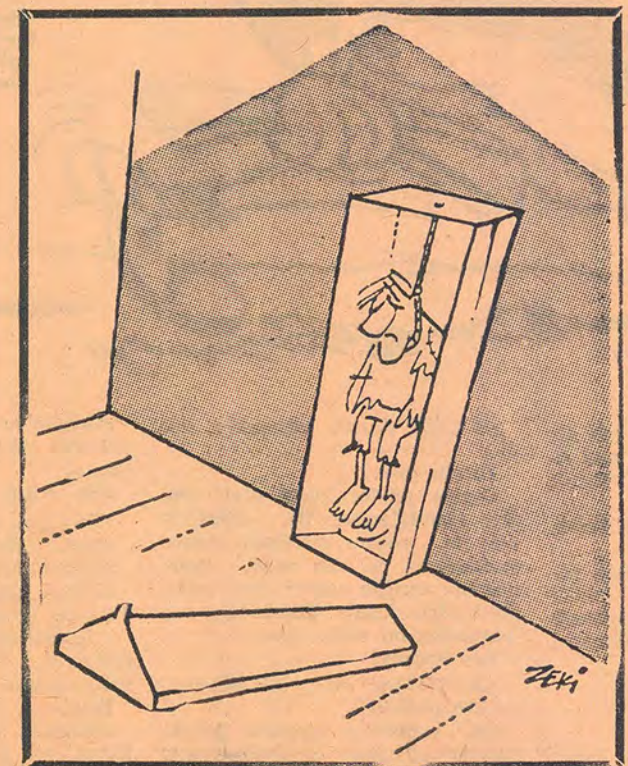
— 21 —

Yine, — Yaa... dedim. — Bırkaç kişi daha başıma toplanmıştı. Son gelen, — Kimmiş? diye sordu. — Sakallı, — Bilmem, dedi, konuşmuyor, bir ya ya diyor baş-ka demiyor. — Ya ya mı diyor, sakın bu Alaman olma-yı. Ta-mam, hem de Alamandır. Bu Alaman milleti hep ya ya der. Öyle değil mi Hüsin Çavuş, sen daha iyisini bi-lirsin. — Yaşlı bir adam, — Öyledir, dedi, boyuna ya ya diyorsa Alaman ga-vurudur. Alaman gavrur, gavrurun iyisidir. Başka birisi, — Evet, dedi, bu herif halis Alaman... İşte elbise-sinden de belli... — Konuşmaları hoşuma gidiyor, gülesim geliyordu. Bir kere de baştan konuşmamış olduğum için, son-ra-dan bir türlü konuşamıyordum. İş sağırığa ya da sa-hiden Almanlığa vuracaktım. Başındaki kolonyel şap-kayla, diz yerlerine meşin yama vuduğum eski kadife pantolondan beni bir yabancıya benzemişlerdi.

— Hiç şüpheniz olmasın ki. Alaman bu... Elbise-si ortada işte, gösteriyor. — Biri bana sordu: — Alaman mısın sen yoksa? — Yaa, yaa... — Etrafındakilere döndü: — Alaman'mış herif yahu, ondan konuşamıyor, biz de herifi sağır sandık boşuna... Pekiyi bir Alamanca bilen yok mu... Yahu bu Almanlarla birlik harbe gir-dim dersin Hüseyin amca, hele konuş bakalım, sor ki neden buraya düşmüş bu Alaman fukarası?

Hüseyin Amca dedikleri adam, — Aradan seneler geçti, dedi, bildiğim Alamanca-yı unuttum gitti... — Yahu unutulur mu?... — Unutulmaz mı... Hem benim bildiğim askeriyenin Alamanca idi, sivil Alamanca katıyen uymaz. Alma-nın sivil kısmı, askeriyeden Almanla konuşmak için ya-nında tercüman gezdirir. — Onu bunu bırakın yahu, bu Alaman fıkasını cami köşesinde mi bırakacağız şimdi? — Bu sırada karşı dükkânlardan bir adam koşarak geldi, soluk soluğa sordu: — Yahu, bu adam Alman mı imiş!.. — Almanmış... — Ne oldu Omer efendi? — Ne olacağı var mı hemşeriler, sabah erkenden dükkâna geldim, Besmeleyi çekip kepengi açarken bir de karşıya baktım, işte bu Alman muslukta abdest ala-yor. Alman olduğuna bilmediğimden, acep bu ehli din yabancı nereden ola, dedim kendi kendime... — Cami avlusundaki musluklardan birinde yüzümü yı-kamıştım ya, artık abdest aldım olmuştu. — Kalabalıktan biri Omer efendiye sordu: — Namaz da kıldı mı yoksa?...

Omer efendi, — «Kıldı!» demez mi! — Evet kıldı. Daha kışluk vakti. Cami kapısı kapa-lı olduğundan, aha şurada çayırın üstünde namazını kıldı... — Essahhan namaz mı Omer efendi? — Yok, değil... Tam tamına namaz değildi, namaza benzeti-yordu hanı... — İçlerinden biri, — Yoksa bu Alaman fukarası buraya Müslüman ol-mağa gelmiş olmasın hemşeriler... — Evet, öyledir... — Hiç şüpheniz olmasın. — Yoksa sabahın kör karanlığında bizim camide işi ne... Demek Müslüman olmağa gelmiş...

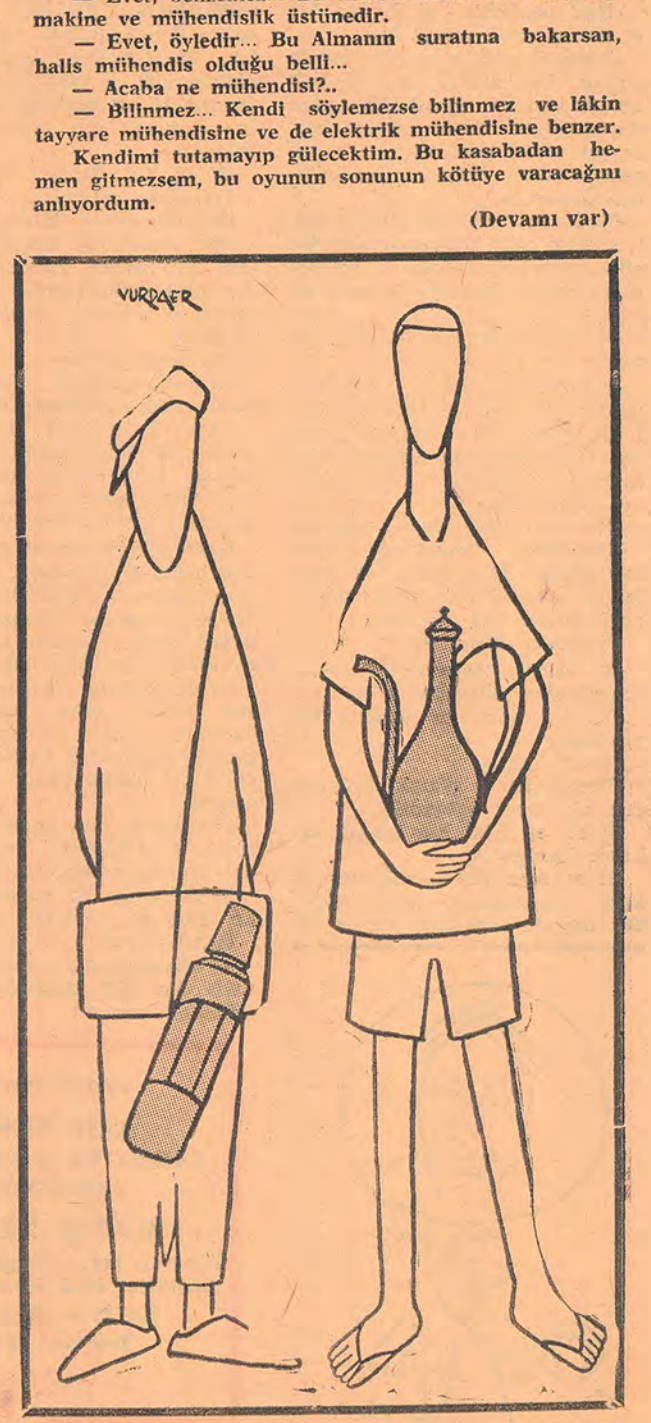
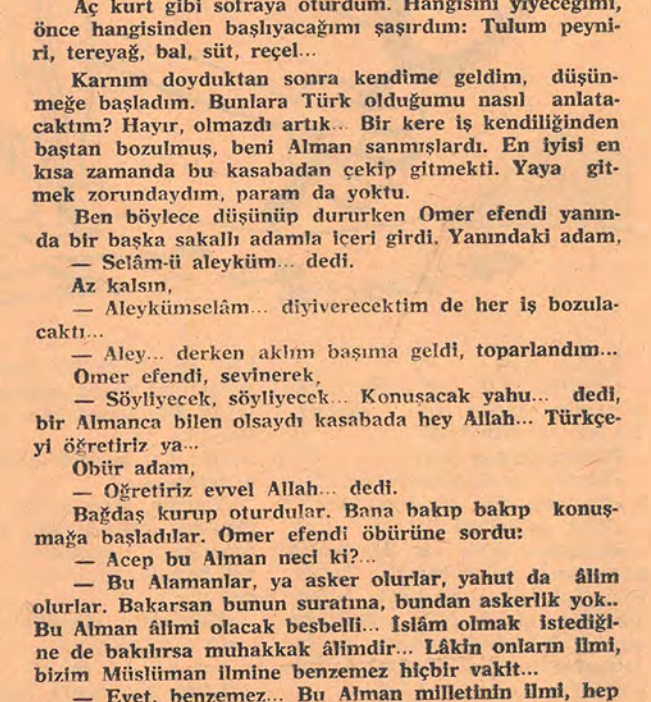

Omer efendi bana, sözüm ona, bir Alamana anlatır gibi, elleriyle, başıyla, gözleriyle de kelimelerine yardım-cı olarak sordu: — Sen!.. Sen!.. Sen, Müslüman?... Müslüman sen?... Olacak... Müslüman olacak, he mi?... — Oyle müşkil bir vaziyete düşmüşüm ki, bir türlü, — Vatandaşlar, ben Müslümanım. Adım da Ferid... diyemiyordum. — Bir kere baştan onlarla konuşmaamış, her sordukla-rına «Ya, ya...» demiştim. Şimdi Türkçe konuşam, de-mindenberi kendileriyle alay ettiğimi sanacaklardı. Na-sıl olsa biraz dinlenip buradan çekilip gidecek değil mi idim, karşımda çömelmiş: — Sen... Sen... Müslüman! diye soran Omer efendi olduğunu öğrendiğim çember sakallı adama, — Ya... dedim. — Bir daha sordu: — Müslüman olacak sen?... — Ya!..

Böyle der demez önce Omer Efendi, sonra öbürleri teker teker, iki kollarını açarak boynuma sarıldılar. Beni kucakladılar ve öptüler. İsteristemez ben de onları öpmek, kucaklamak zorunda kalmıştım. — Kalabalık gittikçe artmıştı. İçlerinden biri, — Din kardeşimizi ağrlamak gerek... dedi. — Omer efendi koluma girip beni avlu çavırından kaldırdı, sanki anlaşılmış gibî (!) de, — Buyurun fakirhaneye gidelim... dedi. — Kalabalığa da, — Bunun sevabı da bana yeter gayrı, dedi, bir hristiyanı Müslüman etmek ve Müslüman olduktan son-ra da misafir etmek yedi hacca bedeldir... — Birlikte yürüdük. Arkamızdan birkaç kişî seslendi: — Omer efendi, yarın da bizim misafirimiz olsun... — Akşam yemeğini bizde yiyeğin ömer efendi... — Dükkânının önünden geçerken ömer efendi, içerde birisine seslendi: — Zeki... Ben eve gidiyorum. Beni sorar ararlarsa gayet itibarlı bir misafiri var, eve götürdü dersin... — Dar sokaklardan, inişli çıkışlı koca koca kaldırım taşları fırlamış yollardan sağa sola saparak epey git-tikten sonra bir yokuşa vurduk. Açlıktan neredeyse yı-ğılıp kalacaktım. Yolda ömer efendinin hâlinde bana bir şeyler söylemek istediğini anlıyordum, ama söyleye-miyordum.

Nihayet, — İsmi ne senin, ismin? diye sordu. — Birdenbire kendime bir Alaman ismi uyduramadığım için anlamamış gibî yaptım. Anlaşamadığımıza camı sı-kılan ömer efendi, tesbîhini çekerek «Lâhavlê...» dedi, sonra da kendi kendine mırıldandı gibî, — Sana burada Türkçe öğretiriz... dedi. — Yokustan epey çıktuktan sonra tepede bahçeli bir eve geldik. Omer efendi, tahta kapı kanadının üstündeki kadın eli biçimindeki demirden kapı tokmağını birkaç kere vurunca içerden, derinlerden, — Kim ooo? diye bir ses geldi. — Omer efendi, — Asiyet!.. Aç kızım!.. diye bağırdı. — Kapı açıldı. Kapının arkasında kimse olmadıktan kapının ipe açıldığını anladım. Omer efendi «Ya Bis-

millâh...» diyerek kapıdan girdi. Bahçeden geçtik. Geniş evin serin taşlığına girince, Omer efendi, — Destuur!.. Misafir var, kimse olmasın!.. diye ba-ğırdı. İkinci kattta geniş bir odaya girdik. Odanın üç du-var boyu üstü halılarla örtülmü sedirdi. Oturduk, Omer efendi dışarı çıktı, az sonra döndü. Biraz sonra da bir delikanlı kalaylı bir sini içinde yiyecekler getirdi. Tüten sıcak sütlün buğusu mis gibi kokuyordu. Siniyi açılır ka-panır bir dört ayaklı sehpa üstüne koydular. Omer efendi, — Uzaktan gelmişsin, açsındır, buyur!.. Dedi, son-ra da anlayabilmem için, sağ elinin parmak uçlarını bir leştirip birkaç kere ağzına götürüp getirerek, yemek ye-memi işaret etti. — Yabancı değilsin... Kardeşiz... Burası senin evin. Sıkılma! diye omuzumu oksayıp beni odada yalnız bıraktı. — Aç kurt gibi sofraya oturdum. Hangisini yiyeceğimi, önce hangisinden başlıyacığımı şaşır-dım: Tulum peynir-i, tereyağ, bal, süt, reçel... — Karım doyduktan sonra kendime geldim, düşün-meğe başladım. Bunlara Türk olduğumu nasıl anlata-caktım? Hayır, olmazdı artık... Bir kere iş kendiliğinden baştan bolumuş, beni Alman sanmışlardı. En iyisi en kısa zamanda bu kasabadan çekip gitmekti. Yaya git-mek zorundaydım, param da yoktu. — Ben böylece düşünip dururken Omer efendi yanın-da bir başka sakallı adamla içeri girdi. Yanındaki adam, — Selâm-ü aleyküm... dedi. — Az kalsın, — Aleykümselâm... diyiverecektim de her iş bozula-caktı... — Aley... derken aklıma başıma geldi, toparlandım... — Omer efendi, sevinerek, — Söylüyecek, söyliyecek... Konusacak yahu... dedi, — Bir Alamanca bilen olsaydı kasabada hey Allah... Türkçe-yi öğretiriz ya... — Öbür adam, — Öğretiriz evvel Allah... dedi. — Başdaş kurup oturdular. Bana bakıp bakıp konuş-mağa başladılar. Omer efendi öbürüne sordu: — Acep bu Alman neci ki?... — Bu Alamanlar, ya asker olurlar, yahut da âlim olurlar. Baka-rsan bunun suratına, bundan askerlik yok... Bu Alman âlimi olacak besbelli... İslâm olmak istediğ-i-ne de bakırsın muhakkak âlimdir... Lâkin onların ilmi, bizim Müslüman ilmine benzemez hiçbir vakt... — Evet, benzemez... Bu Alman milletin ilmi, hep makine ve mühendislik üstünedir. — Evet, öyledir... Bu Alamanın suratına bakarsan, hâlis mühendis olduğu belli... — Acaba ne mühendis?... — Bilmem... Kendi söylemezse bilinmez ve lâkin tayyare mühendisine ve de elektrik mühendisine benzer. Kendimi tutamayıp gülecektim. Bu kasabadan he-men gitmezsem, bu oyunun sonunun kötüye varacağını anlıyordum. (Devamı var)

At denen meret bu mu?

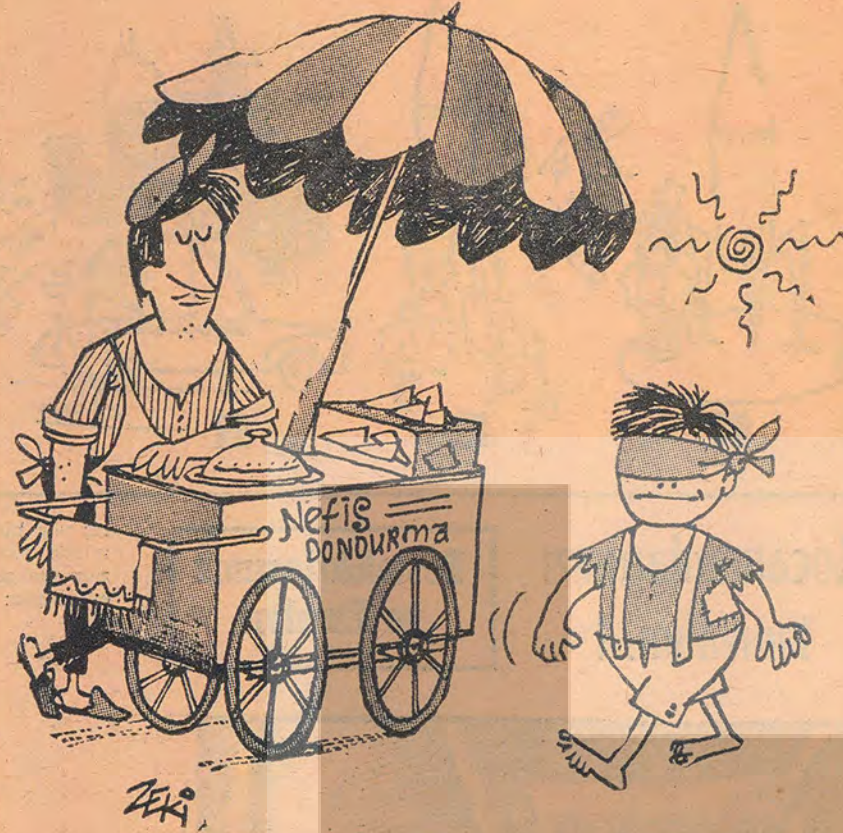
«Eyyaah, eyvahl...» Döğünüp duru-yordu Çerkes Aptı... Köye dönmezdi, eve ocağa uğrayamazdı artık... «Tuh tuh tuh...» vah yandım ki, nasıl...»

Oturdu yol ağzındaki Uluvarın yalağı-na taşına, derin düşüncelere daldı.

«Düşmanlarımız» evet, evet düşman-larımız Çerkes'in adını atırsın, çı-karalım, Çerkes'in atı atırsın, töv-be yalan... Çerkes atı atırmaz da, ya atını kaldırır mı? Vay başıma!... Hangi kahbe ölüü çaldı atımı... At değil küheylan... Akıtma'sına kurban olduğum... Tek aya-ğı şekilli yankı atımı!... Çerkes Aptı atını kaldırmış, derler de tefe kor çalar-lar. Ulan Çerkes kısmı atını kaldırı-mı hey ecek Aptı, hey avanak Aptı... Ulan, sen Çerkes'lerin de atını batırdın. Ne-dir başıma gelen... Ulan, at çalar diye yalan vere Çerkes'in atını çakırmas-lar, düşmanın gözü kör olsun... Şimdi de bu Çerkesler bir ata sahip olamıyor diye kabilemizi rezil ettik...»

Çerkes Aptı ağlayacak gibi oldu, başı-mı iki avucunun arasına almış, dirsekle-rini dizlerine dayamış aei aei düşünü-yordu.

«Kendimi öldürürüm, kıyarım canıma,

Nal sesleri yaklaştı, yaklaştı. Atlı gö-ründü. Çerkes Aptı, uyur gibi yaparak alttan doğru, yalakta su içen ata baktı. Hayır, hiç beğenmedi bu atı... At değil ecek... Köye gidince, benim kısırağı işte bunulla değişim dese, herkesi kendine güldürürdü. Beklemeliydi, elbet bir kis-met çıkardı. İyice uykuya verdi kendini. Adamın verdiği selâmı bile duymazdan geldi.

Atlı adam, sürdü atını gitti.

Ondan sonra iki-üç atlı daha geldi, atlarına su verdiler. Çerkes Aptı bunları da beğenmediği için uykudan uyanmaz göründü. İçinden:

«Ya kismet!...» diyordu.

Derken bir nal sesleri duydu ki, Çer-kes kulakları hemen dikildi; at dedigin nalmın sesinden bellidir. Ulan, bu atın nal sesiyle, yedi köyün Çerkes kızları

Aziz Nesin'den

Bir hikâye

oyuna kalkar .Vay bu nasıl nal sesi... Nal sesi böyle olmaz, bu bir duyulmamış Çerkes çalgısı... Bir de kişimez mi!

Çerkes Aptı, göz kuyruğundan atı görmesiyle yüreği küt küt atmağa başla-dı. Kır kısırak kişneye kişneye yalağın başına gelince, yerinde duramayan Çer-kes kızları gibi ön ayaklarıyla toprağı eseliyordu.

Yattığı yerden alttan yukarı ata bakan Çerkes Aptı, sanki atını kişimesinden uyanıp sığramış gibi yaptı. Atın üstün-deki adam, öbür atlılar gibi selâm ver-di:

«Selâmlanaleyküm...»

Çerkes Aptı sanki selâmı hiç duyma-mış gibi yumruklarıyla gözlerini, uğus-turup uğusturup karıştırmış atı adamı alttan yukarı şaşkınlıkla süzdü. Kendi keldine söylemiş duruyordu:

— Aman bu ne? Bu ne Allahım!... Bu nasıl şey?... Yoksa ben rüyada mıyım?... Bu nedir böyle?

Adam,

— Ne var, neye şaştın? dedi.

Çerkes Aptı,

— Şaşılma mı!... dedi, bu ne hikmet!.. Aman yigit, sorması ayıp olmasın, sen anandan bu kabalde mi doğdun?

Adam şaşır-dı:

— Ne dersin bre herif... O ne demek? Sen hiç ömründe at görmedin mi?

— Ne? at mı?... Demek at dedikleri bu öyle mi?... Şimdi bu at mı?

Çerkes Aptı mırıl mırıl dualar okuyor, adam da onun aptallığına kısık gülü-yordu.

— Bre oğlum, dedi, anandan doğalı hiç at görmedin mi?

— Töbe görmedim...

— Ulan, köyünüzde de at yok mu?...»

— At mı, ne gezer... Bizde gayet bol ecek bulunur...

— Ulan sen hiç mi köyünden dışarı çıkmadın hey avanak?...

— İlk çıkışım ağa... Hey Allah, şimdi bu at öyle mi?

— Ne sandın, at ya... Allah Allah...

— Su vermeğe getirdim.

— Demek bu at denilen meret su da

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı olan J. P. Sartre'nin bu büyük, deneme-siyle bir Alman yazarının Sartre'i tenkidli bu kitap-ta toplamıştır. Çuk kişinin ağ-zında dolanan Eg-zistansiyalizm in-ne olduğunu bu kitabı oku-yunca öğrenecek ve anlayacak-sın.

Materyalizm ve Devrim

Yazan: J. P. Sartre

Çeviren: Emin Eliein

Bu kitapta şu bölümleri bul-a-caksın:

EGZİSTANSİYALİZM BİR HUMANİZMA MIDIR?

MATERYA-LİZM VE DEV-RİM

ANTİSEMI-TİZMİN PSİKA-NALİZİ

SARTRE'İ E-LESTİRİ

Her aydın o-kuması ve kitap-lığında bulun-durması gerekli bir kitaptır.

218 sayfa, 6 lira Sartre, bu ka-ta-bında egzistansiyalizme yapılan hücum ve tenkidlere cevap veriyor ve egzistansiyalizmin ne olduğunu anlatıyor.

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın e-n önemli aksiyon ve fikir adamı Sar-tre, barışın sağ-lanması ve sö-mürgecililiğin kaldırılması uğru-nu da çalısan bi-l-yük bir Fransız yazardır.

Kitapımızdan isteyiniz. Bu la-mazsanız, şu ad-resden önemli olarak gönderi-lir.

DÜŞÜN-YAYI-NEVE: Nuruos-manîye, Gazi Si-napça sok. No. 12 — İstanbul.

DÜNYA MİZAHINDAN ÖRNEKLER

Ben şu bildiğ'niz Nato baş savuşuyum

B U Hamburg meyhanesinde öteden beri Conny adını (Conrad Adenauer değil) taşımasından değil; meyhanenin dünyanı kapısı sayılan liman üstünde olmasından da değil. Ge-nel olarak içki yerlerinde politi-kanın çekici bir konu olmasından ötürü... Her ne hal ise, hemen su noktayı belirtmek isterim, ki, politika konusunda ben fazla alınganım. Eğer «Kennedy» di-yer konuşmaya başlarsam bu adam arkasına birkaç nokta kor ve eli-mi rakı kadehine uzatırım, bir yudum da bira çektiikten sonra konuşmaya devam ederim: «Bu Kennedy'nin ve sonra biraradan bir yudum daha çekip sigaramın külünü silkelirim (Hiç şüp?) yok ki» derim, «İnan olsun ki, bu Kennedy, asla, şüphesiz, hayır, muhakkak ki yapmaz...» derim.

Birgün sözüm tam bu noktaya geldiği sırada çok tuhaf birşey oldu. Bu arada sözümü tamamla-yarak «Bu Kennedy, benim bildi-ğim Kennedy, gerçekten, asla,

gözlerimize bakarak, «İlkin mü-saadetle kendim tanıyırım: «Norstad. İsterseniz bana yalnız Laurie diye de hitap edebilirsiniz. Yani ben şu bildiğ'niz Nato başsavuşu Norstad'm, şimdi ta-nıdım mı beniz?»

Ben bu palavraya kızacak ol-dum, ama Harold benim gibi ko-lay kımaz, bana dönüp dedi ki: «Canım, hele bırak şu adamı, he-le biriki kadeh birşey ismarlar-sa, varsin konuşun!»

Ben «Pekiği böyleyse» dedim, «Konuşsun, ama öyle racon kes-meye, dikine traş etmeye de kalk-masın! Neşse, ben sözümü bit-i-reyim: Hani ne diyordum, diyor-dum ki... Haah doğru, gerçekten, samimi olarak, şuna...»

Bu tarihsel anda gerçekten üç rakı kadehi üç bira bardağının eşliğinde önlümlü sürülmesin mi? Laurie'den tabii delil bu den-li kesin olursa akan sular durur şüphesiz. Ben sustum artık, ne gülesim geldi, ne ağlayışım «Şe-refinize dedi Norstad, «Gerekince üstüne parmak basılacak olan düğme işte burada, size göstere-yim!» diyerek pantolon cebinden çok güzel fildisinden bir düğme çıkardı, bir buçuk santim çapın-da boncuk kadar birşeydi bu...»

«Şerefe!» dedi Herald, kadehini kaldırarak, «O düğmeyi sen pan-tolonuna dikti, kutucu sen de!» Böyle deyip elini yanına ka-dar kaldırdı. Sözde askerçe se-lâm verecekti, ama hareketi ta-mamlamaya üşendi. Oysa Herald'ın kol kontağı öyle her zaman kısa değildi.

«Birer bardak daha!» diye ba-ğırdı Laurie meyhaneciye. Bu genç adam gerçekten sevimli, iç-en, özü-sözü doğru olmya baş-lamıştı. Meyhaneci Conni bile et-kilenmiş, artık şuna buna «Timo-genko, delikanlım!» diye hitap et-mez olmuştu, Laurie dönüp «Bar-dak dört de olsa olur mu?» diye sordu, bu dödüncü kendisi iç-in-di tabii. Laurie hiç duraksama-dan «Okey» dedi ve bir daha «Şe-refe» diye kadeh kaldırıp konu-smaya devam etti: «Bu düğme meselesine gelince, cebimdeki bu düğme... ama düşünün bi yol...»

«Arkadaşlar!» dedim, bu kez ben söz aldım: «Bu Kennedy der-seniz, Kennedy...»

Laurie yine sözümü kesip «Şe-refe!» diye bağırdı, beni kendi silâhlıma vuruyordu. «Dikkat baylar, dikkat» dedi, bizlerle kırk yıllık ahbapmış sanki; «İki gün önce bir radar aygıtı düşman roketi haber vermişti. Beş saniye içinde bildirdi masamın üstündeydi. Ben o anda affeder-siniz sıkıştımdan bitişik odaya (helaya) geçmişim ki bu süden topu topu kırkdeyi saniyelik bir zaman kayıp oldu...»

«Şerefe» diye bağırdım, ben ka-dehini ona doğru tutarak, o da karşılık verip dudaklarını yaladı, sonra: «Bu düğmeye basacakmış ki...» deyip düğmeyi pantolon ce-binde aramaya koyulduğu sırada Herald: «Boş ver canım» dedi ve sonra ilâve etti: «Ya niye basma-

ALMAN

dın başefendi?»

«Baylar!» dedi Laurie, aksanlı Almancaşıyla, «İlkin dostum Stik-ker'e telefon etmek zorundaydım, ettim, bulamadım. Oyleyse Ken-nedy'e telefon edelim diye dü-şündüm.»

Kennedy adını duyunca ben he-men yaptırıldım: «Arkadaşlar» dedim, «bu Kennedy gerçekten, samimi olarak, dosdoğru...»

«Bir dakka!» dedi Laurie, «Ken-nedy gerçekten...» ve Herald'ı ar-kasını tamamladı: «Samimi ola-rak, dosdoğru...» ve Laurie: «Ye-rinde yoktu» diye sözüne devam etti: «Tilki avına mı gitmiş, ya da sahncak koltuğunda mı sallan-ıyormuş, ne, öyle bir şey dedi-ler. O zaman Mac Millan, aklıma geldi. Geldi ya, aksi gibi o da borsada bira ürününe fiat bi-gimle uğraşıyormuş. Ne yapar-sın, kanalı atlayıp oraya koşa-mazdın ya!...» Bu yanda Ade-nauer'in nezlesi vardır, De Gaulle ün başında Cezayir yeli esiyordu. Lixemburgdan elinde hiç tele-fon numarası yoktu. Franco be-nim için yok sayılır, çünkü de-mokrasiden hiç anlamıyordu. Tür-kiyeye baktım, yalnız birkaç a-dam aslanlarını gördüm. Kral Budouh kimsenin yazdığı ma-salları düzeliyordu. Holanda so-rumluları katolikler ve günlere-

de Pazar değildi. Norveçte örgü işleri yapıyorlar, Danimarkada inek sağıyorlardı. Bütün Nato bir işaret parmağına, pardon orta parmağına bağlı bulunuyordu...

«Evet, orasını da aradım» dedi Norstad «Ruhla aradım; aua kar-şına kimse çıkmadı.»

Bana göre bütün Nato coğraf-yasının bir önemi yok, önemli olan sonuçtu bence. Sordum: «Eee, o halde düğmeyi ne yaptın Laurie?»

«Tabii basmadım» dedi Laurie, «bitişik odadan döndüğümde işin aslını anladım. Bu sineklerin kö-tü bir huyu var, gidip gidip ra-dar aynasının üstüne pisliyor-lar... Ama ne de olsa...» Gerçi Laurie: «Nokta, Nokta» demedi ama, sesinin tonundan bu nokt-a-lamalar anlaşılıyordu.

«Hele birer daha ismarla baka-bıml!» dedi Herald, «smarla da is-tersen düğmeyi yine gösterirsin.»

«Bağlı olanlar»

Atatürke bağlıyız...

Atatürk ilkelerine bağlıyız.

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

— Elifinden başka ne gelir!...

de Pazar değildi. Norveçte örgü işleri yapıyorlar, Danimarkada inek sağıyorlardı. Bütün Nato bir işaret parmağına, pardon orta parmağına bağlı bulunuyordu...

«Evet, orasını da aradım» dedi Norstad «Ruhla aradım; aua kar-şına kimse çıkmadı.»

Bana göre bütün Nato coğraf-yasının bir önemi yok, önemli olan sonuçtu bence. Sordum: «Eee, o halde düğmeyi ne yaptın Laurie?»

«Tabii basmadım» dedi Laurie, «bitişik odadan döndüğümde işin aslını anladım. Bu sineklerin kö-tü bir huyu var, gidip gidip ra-dar aynasının üstüne pisliyor-lar... Ama ne de olsa...» Gerçi Laurie: «Nokta, Nokta» demedi ama, sesinin tonundan bu nokt-a-lamalar anlaşılıyordu.

«Hele birer daha ismarla baka-bıml!» dedi Herald, «smarla da is-tersen düğmeyi yine gösterirsin.»

«Bağlı olanlar»

Atatürke bağlıyız...

Atatürk ilkelerine bağlıyız.

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...

Orduya da...